

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια: ἴδε σ. 52).

Ε νήμερος δὲν εἶσθε πλέον, ἀγαπῆτε ἱατρεί, εἶσθε ἀδέξιος παρατηρητής· εἶσθε πολὺ ὀπίσω... βάλετε τὰ ὑαλιά σας... δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ ὑποκρίνωμαι τὴν ιδιότροπον εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις. Νὰ σας θεωρήσω ὡς ἀνόντον, καὶ νὰ ὑποκριθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἀνόντον, δὲν εἶνε πολὺ εὐάρεστον πρᾶγμα. Ὡς πρὸς τὴν ἀνεξαρτησίαν... Κύριε Βάλδεμαρ, προσέθηκεν αἰθνης ἡ Ζηναΐς τυπτοῦσα τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός της, τί πρόσωπόν εἶν' αὐτό; ἀφήσατε παρακαλῶ, τὴν μελαγχολίαν σας. Δὲν ἀνέχομαι νὰ με λυποῦνται οἱ ἄνθρωποι.

Καὶ ἀπῆλθε ζωηρῶς.

— Εἶνε ἐπιβλαδής, εἶνε ἐπιβλαδής εἰς σὲ ἡ ἐδῶ ἀτμόσφαιρα, νέε μου! ἐπανέλαβεν αὐθὺς ὁ Λούσχιν.

ΙΑ

Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας συνήλθον εἰς τῆς Ζασεκὶν οἱ συνήθεις οἰκιακοὶ φίλοι. Μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ ἐγὼ.

Ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ ποιήματος τοῦ Μαϊδανόβ, ὅπερ ἡ Ζηναΐς ἐπῆνει εἰλικρινῶς.

— Ἐγὼ, εἰσεύρετε, εἶπεν ἡ νεάνις πρὸς τὸν νέον, ἐὰν ἤμην ποιήτρια θὰ ἐλάμβανον ἄλλα θέματα. Καὶ ἴσως εἶνε ἀνοησταίς, ἀλλ' ὅμως πολλάκις μ' ἐρχονται εἰς τὸν νοῦν μου ἀλλόκοτοι ἰδέαι· μάλιστα δὲ ὅταν δὲν ἔχω ὕπνον περὶ τὰ χαράγματα, ὅταν ὁ οὐρανὸς ἀρχίζῃ νὰ ῥοδίζῃ. Θὰ ἐλάμβανον λόγου χάριν ὡς θέμα... ἀλλὰ σεῖς μὲ περιγελάτε.

— Ὁχι! ὀχι! ἀνεφώνησάμεν ἅπαντες μὲ φωνῇ.

— Ἦθελον φέρῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐξηκολούθησεν, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἀτενίζουσα πρὸς τὴν ἀκτὴν, Ἦθελον φέρῃ ἐπὶ σκηνῆς νεάνιδας πολλὰς κατὰλευκα ἐνδεύμενας καὶ ἀνθοστέφεις ἄνθη λευκὰ καὶ αἱ νεάνιδες αὐταὶ νὰ ψάλλουν φέρ' εἰπεῖν ἓνα ὕμνον.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἐξακολουθήσατε, εἶπεν ὁ Μαϊδανόβ ἔθνους ἅμα καὶ σοδαρός.

— Αἰθνης θόρυβος, γέλωτες, δᾶδες, τύμπανα ἐπὶ τῆς παραλίας... Βάκχαι τρέχουσι μετὰ ἄσμάτων καὶ κραυγῶν. Τώρα πλέον σεῖς θὰ παραστήσετε τὴν εἰκόνα, κύριε ποιητά, τοῦτο μόνον ἐπιθυμῶ, αἱ δᾶδες νὰ εἶνε κατακόκκινοι καὶ νὰ καπνίζουν πλῆρ, καὶ αἱ Βάκχαι νὰ ἔχουν ὀφθαλμοὺς λάμποντας ὑποκάτω τῶν στεφάνων τῶν οἱ ὅποιοι νὰ εἶνε χρώματος σκοτεινοῦ. Μὴ λησμονήσετε καὶ τὰ δέρματα τῶν τίγρεων, τὰ κύπελλα, τὸν χρυσόν, ἀλλὰ πολὺν χρυσόν.

— Καὶ ποῦ θὰ εἶνε ὁ πολὺς χρυσός; ἠρώτησεν ὁ Μαϊδανόβ ῥίπτων ὀπίσω τὴν πλατεῖαν κόμην του καὶ διανοίγων τοὺς ῥώθωνας.

— Ποῦ; εἰς τοὺς ὤμους; εἰς τοὺς βραχίονας, εἰς τοὺς πόδας, παντοῦ. Λέγουν

ὅτι, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, αἱ γυναῖκες ἐφόρουσαν χρυσοὺς κρίκους εἰς τὰ σφυρὰ τῶν ποδῶν. Αἱ Βάκχαι προσκαλοῦσι τὰς νεάνιδας ἐκ τοῦ πλοιαρίου. Αἱ νεάνιδες παύουν μὲν τὸν ὕμνον τῶν, διότι καὶ δὲν δύνανται νὰ τὸν ἐξακολουθήσουν, ἀλλὰ δὲν κινούνται ἐκ τῆς θέσεώς των. Ὁ ποταμός σας φέρει πρὸς τὴν ὄχθιν, καὶ τότε αἰθνης μία τις ἐξ αὐτῶν ἐγείρεται ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ... Πρέπει νὰ το περιγράψετε τοῦτο καλὰ· νὰ εἰπῆτε πῶς ἡ νεάνις ἐγείρεται ἐλαφρὰ ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς σελήνης καὶ πῶς αἱ σύντροφοί της τρομάζουν... Διασκελίζει τὸ χεῖλος τοῦ πλοιαρίου καὶ ἀποβαίνει εἰς τὴν ὄχθιν. Αἱ Βάκχαι τὴν περικυκλῶνουν, τὴν ἄρπάζουν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καὶ τῆς σκιᾶς, καὶ τότε φαντάζεσθε σεῖς χοιρᾶς καὶ πυκνὰς δυστροφὰς καπνοῦ καὶ τὸ πᾶν συγκεχυμένον. Κραυγαὶ ὀξεῖαι ἀντηχοῦν καὶ τότε μόλις διακρίνεται εἰς στέφανος κείμενος ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, καὶ οὐδὲν πλέον.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἡ Ζηναΐς ἐσίγησε.

— Ὡ! ἀγαπᾷ! διενεώθη ἐγὼ αὐθὺς.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησεν ὁ Μαϊδανόβ.

— Ἐτελείωσεν, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις.

— Τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ὑπόθεσις μεγάλου ποιήματος, εἶπε μετὰ στόμφου, ἀλλὰ εἰς ποιημάτιον λυρικόν εἰσπορῶ νὰ ἐπωφεληθῶ τὴν ιδέαν σας.

— Ῥωμαντικόν; ἠρώτησε ὁ Μαλεῦσκυ.

— Βεβαίως Ῥωμαντικόν, βυρώνειον.

— Κατ' ἐμὲ ὁ Οὐγὼ εἶνε προτιμότερος τοῦ Βύρωνος, εἶπε νοηλῶς ὁ νέος κόμης, καθ' ὃ ἐπαγωγότερος.

— Ὁ Οὐγὼ εἶνε συγγραφεὺς πρώτης τάξεως, ὑπέλαβεν ὁ Μαϊδανόβ, καὶ ὁ φίλος μου Τογκοχειῖς εἰς τὸ Ἰσπανικόν μυθιστόρημά του "Τροβαδόρον",

— Ἀ, ναί! τὸ βιβλίον ἐκεῖνον μὲ τὰ ἀνάποδα ἐρωτηματικά! ὑπέλαβεν ἡ Ζηναΐς.

— Μάλιστα! Οὕτω πῶς συνηθίζουν οἱ Ἰσπανοί. Ἦθελον λοιπὸν νὰ εἰπῶ ὅτι...

— Ἐλάτε τώρα καὶ σεῖς, πάλιν συζητήσεις περὶ κλασικῶν καὶ Ῥωμαντικῶν, ὑπέλαβεν ἡ Ζηναΐς. Ἀς παίξωμεν καλλιτέρα...

— Τὰ φάν; ὑπέλαβεν ὁ Λούσχιν.

— Ὁχι, εἶνε ὀχληρὰ τὰ φάν. Καλλιτέρα νὰ παίξωμεν τὰς συγκρίσεις.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο, ἐπινόημα αὐτῆς τῆς Ζηναΐδος, εἶχεν ὡς ἐξῆς. Ἐκφωνομένου πράγματός τινος οἷον ὁποῦτε, προσελάθει ἕκαστος νὰ συγκρίνῃ αὐτὸ καὶ παραβάλλῃ πρὸς ἕτερόν τι πρᾶγμα· ὁ δὲ εὐρὼν τὴν ἀρίστην σύγκρισιν ἐλάμβανεν ἀμοιβὴν τινα.

Ἡ Ζηναΐς ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον. Ὁ ἦλιος ἀρτίως εἶχε δύσιν, μακρὰ δὲ νέφη ἐρυθρὰ ἦσαν πολὺ ὑψηλὰ ἐν τῷ οὐρανῷ.

— Τί ὁμοιάζουν αὐτὰ τὰ συννεφά; ἠρώτησεν ἡ Ζηναΐς καὶ οὐδόλως ἀναμένοσα τὴν ἀπόκρισιν, εἶπε. — Κατ' ἐμὲ ὁμοιάζουν τὰ πορφυρὰ ἰστίδια τὰ ὅποια ἐκίνουν τὸ χρυσοῦν πλοῖον τῆς Κλεοπάτρας, ὅτε ἔπλεεν εἰς συνάντησιν τοῦ Ἀντωνίου. Ἐνθυμείσθε, ἐξηκολοῦθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Μαϊδανόβ, δὲν εἶνε ποῦς καὶρός ὅπου μοῦ τὸ ἐδινηθήντε. Ἡμεῖς δὲ πάντες, ὡς ὁ Πολώνιος ἐν τῷ

Ἀ μ λ ε τ φ συνεφωνήσαμεν ὅτι τὰ νέφη ἐκεῖνα ἐνεθῆμιζον ἀκριδῶς τὰ ἰστίδια ἐκεῖνα καὶ ὅτι οὐδεὶς ἡμῶν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἐπιτυχεστέραν σύγκρισιν.

— Καὶ τί ἡλικίαν εἶχε τότε ὁ Ἀντωνίος; ἠρώτησεν ἡ Ζηναΐς.

— Θὰ ἦτο βέβαια νέος, παρετήρησεν ὁ Μαλεῦσκυ.

— Μάλιστα, νέος, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Μαϊδανόβ.

— Συγγνώμην! ἀνεφώνησεν ὁ Λούσχιν, ἦτο τεσσαράκοντα ἔτων καὶ πλέον.

— Τεσσαράκοντα καὶ πλέον! ἐπανέλαβεν ἡ Ζηναΐς. ἔξακοντίζουσα πρὸς τὸν ἱατρὸν βλέμμα ταχύ...

Εὐθὺς δὲ μετ' οὐ πολὺ ἐπανήλθον οἱ καδε, καὶ τὰ χεῖλη μου ἐψιθίριζον ἀκουσίως μου.

Ἀγαπᾷ!... ἀλλὰ τίνα;

ΙΒ

Αἱ ἡμέραι ἠκολούθουν ἀλλήλαις, ἡ δὲ Ζηναΐς ἐγένετο μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρᾶξενος καὶ ἀκατανόητος. Ἐλθὼν ποτε εἰς τὴν οἰκίαν της, εὗρον αὐτὴν καθημένην ἐπὶ καθίσματος ψιθίνου καὶ στήριζουσαν τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄκρον τραπέζης. Εἰθὺς ἠνωρθώθη, τὸ δὲ πρόσωπόν της ἦτο ὅλο δάκρυα.

— Ἀ! σεῖς εἶσθε, εἶπε μεδιῶσα σοδαρῶς πῶς. Πλησιάζετε.

Ἐπλησιάσα.

Ἐκεῖνη δὲ ἐπέθηκε τὰς δύο χεῖράς της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καὶ αἰθνης ἤρχισε νὰ συστρέφῃ τοὺς βόστρυχους τῆς κόμης μου.

— Πονῶ, εἶπον ἐπὶ τέλους.

— Ἀ! ἄ! πονεῖ! Γαί ἐγὼ λοιπὸν δὲν πονῶ; Δὲν πονῶ; ἐπανέλασε. — Ἀ! ἄ! ἀνεφώνησεν αἰθνης αἰσθανθεῖσα ὅτι μ' ἐξεργίζωσεν ἓνα βόστρυχον. τί ἔκαμα; τὸν καίμενον τὸν κέριον Ραλδεμάρ!

Καὶ διαλάσασα τὰς τρίχας, τὰς περιετύλιξε περὶ τὸν δάκτυλόν της ὡς δακτυλίδιον.

— Θὰ βάλω τὰς τρίχας σας εἰς τὸν λοβίσκον μου καὶ θὰ τὸν φορῶ. — Καὶ δάκρυα ἐξηκολούσουν λάμποντα ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν της. — ἴσως καὶ σας παρηγορήσῃ τοῦτο ὀλίγον· καὶ τώρα, χαίρετε.

Ἐπανελθὼν οἱ καδε εὗρον τοὺς γονεῖς μου εἰς σφῶδράν λογοτριβὴν καὶ ἐξηγῆσιν παραπόνων. Ἡ μήτηρ μου ἠτιάτο τὸν πατέρα μου, ὅστις οὐδόλως ἀντέλεγεν ἀλλὰ διετέλει ἀτάραχος καὶ φιλόφρων καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀπῆλθε. Δὲν ἠδυνάμην νὰ νοήσω περὶ τίνος παρεπονείτο ἡ μήτηρ μου, διότι ἄλλαι σκέψεις κατεῖχον τὴν κεφαλὴν μου. Ἐνθυμοῦμαι δὲ μόνον ὅτι ἅμα περατωθεῖσης τῆς λογοτριβῆς, ἔδειξε καὶ μ' ἐκάλεσεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ μετὰ τρόπου σφῶδρα δυσάεστου, μοὶ ὤμιλησε περὶ τῶν συχνῶν ἐπισκέψεων μου εἰς τὸν οἶκον τῆς πρυγκιπίδος, ἥτις, κατὰ τὴν γνώμην της, ἦτο γυνὴ πολυμήχανος.

Ἀλλὰ τὰ δάκρυα τῆς Ζηναΐδος μὲ ἀπεπλάνων ἐντελῶς, καὶ δὲν εἰςεῖρον τί νὰ σκεψῶ καὶ τί ν' ἀποφασίσω· ἤμην δὲ ἐτοιμὸς δάκρυς καὶ ἐγὼ· διότι ἤμην ἐπὶ παιδίον καὶ τοι δεκαεξαέτης. Δὲν εἶχον πλέον τὸν νοῦν μου εἰς τὸν Μαλεῦσκυ

οὐδὲ εἰς τὸν Βελοδζοροδ, καὶ τοὶ ὁ τε-
λευταῖος οὗτος ἐγένετο ὁσημέραι τολμυ-
ρότερος καὶ ἐδίδεπε τὸν κόμην αὐτὸς ὡς λύκος
ἀρνίον. Περὶ οὐδενὸς πλέον ἐσκεπτόμην.
Περιεπλεκόμεν εἰς τὰς σκέψεις ταύτας
καὶ ἐπεζητούντων πάντοτε μέρη ἐρημικά,
ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡγάπων τὰ ἐρείλια τοῦ
φυτοκομείου· ἀνέδαινον ἐπὶ τοῦ ὀρθοῦ τοί-
χου καὶ ἐκαθήμεν ὥς νεανίας τόσον δυ-
στιχής, τόσον ἐγκαταλελειμμένος, τόσον
περίλυπος, ὥστε καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐλυπού-
μην ἑμαυτόν. Τὰ πικρά δὲ ταῦτα συνα-
σθήματα εἶχον ἡδύτητα τινα μεθυστικὴν,
ἥτις μοι ἤρθεκε καθ' ὑπερβολὴν...

— Ἡμέραν τινὰ καθήμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου τούτου, παρετήρουν μακρὰν καὶ ἥκοντον τὸν κωδωνισμόν τῶν κωδῶνων. . . Αἰφνης ἠσθάνθην ὥς ψιθῖριμα ἀέρος ὅστις ἤρχετο κατ' ἐπάνω μου καὶ μ' ἔψαυε. Κατεβίβασα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ κάτω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἶδον τὴν Ζηναθίδα βαδίζουσα μετὰ σποιδῆς, ἐνδεδυμένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα ῥοδόχροον καὶ ἔχουσαν ἐπ' ὤμου ἀνοικτὸν τὸ ἀλεξυλὶὸν τῆς Ἰδοῦσά με ἐστάθη, καὶ ἀνεγείρουσα τὰ πλατέα χεῖλη τοῦ ψιθίνου πετάσου τῆς ὑψώσης ἐπ' ἐμοὺ τοὺς βελουδίνους ὀφθαλμούς τῆς.

—Τὶ κάμνετε αὐτοῦ ἐπάνω τόσον ὑψηλά; μὲ ἠρώτησεν ἀλλοκοτῶς μειδιάσας. Πάντοτε μὲ διαβεβαίοντε ὅτι μ' ἀγαπᾶτε.

Ἄμ' ἔπος· ἄμ' ἔργον, ἐλήθησα κάτω ὡς
ἐάν με ὤθει τις ὀλισθεν. Ἦτο δὲ ὁ τοίχος
τεσσάρων μέτρων ὕψους.

Ἐπεὶ δὲ ὁρθοὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν μου, ἀλλ' ἡ πῶσις ἐγένετο τόσον βραία, ὥστε κατέπευα ἀναίσθητος. Ὅτε δὲ συνήλθον εἰτα χωρὶς νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς, ἦσθάνθην τὴν νηαίᾱ.

II. 1. Φέρμπος

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Εν ἰδιαίτερά μελέτῃ δημοσιεύσαντες
 τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀσιατικῶν νομι-
 σμάτων ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέ-
 χρι τοῦδε προαγόμεθα καὶ αὖθις παρενε-
 γκαί τινα ἐν συμπληρώσει περὶ αὐτῶν, ἀφ'
 οὗ ἐσχάτως περιπλήθον ἐἰς χεῖρας ἡμῶν
 λογιζόμεθα δ' εὐτυχεῖς ἀναφέροντες ὅτι
 πρώτοι ἡμεῖς ἐδημοσιεύσαμεν τοιαύτην
 ἱστορικὴν μελέτην περὶ τῶν ἐξ ἀρχαιο-
 τάτων χρόνων κοπέντων Ἀσιατικῶν νο-
 μισμάτων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Τὰ δη-
 μοσιευθέντα μέχρι τοῦδε ὥς καὶ τὰ νῦν
 δημοσιεύμενα νομίσματα τυγχάνουσι
 σπάνια καὶ δυσεύρετα, ἅτε μὴ συμπερι-
 ληφθέντα ἐν ἑτέροις Ἀσιατικαῖς νομίσμα-
 ταῖς συλλογαῖς. Μέρος δὲ τῆς ἐν λόγῳ
 νομισματικῇ Ἀσιατικῇ συλλογῇ ἡμῶν
 πρόσθενέκαμεν εἰς τὸν ἐν Κων)τινουπό-
 λει Ἑλληνικὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον
 πρὸς ὀχηματισμὸν νομισματικοῦ Μου-
 σείου.

Ἀρκούμενοι δ' ἐν μοίρᾳ προανακρού-
σεως εἰς ταῦτα περὶ τῆς ἡμετέρας νομι-
σματικῆς Ἀσιατικῆς συλλογῆς προαγό-
μεθα δημοσεῦσαι τόγε νῦν τὰ παρ' ἡμῶν
ἀνέκδοτα ταῦτα Ἀσιατικὰ νομίσματα, ἵνα
συνεχίζωμεν καὶ συμπληρώσωμεν τὴν ἡ-
μετέραν μελέτην.

α') Νόμισμα χρυσοῦν τοῦ χαλίδου
Ἀδδ ἁλ - Μέλικ κοπὲν τῷ 690 ὀλκῆς
τοῖς τῶν Βυζαντινῶν· τοῦτο ἐξ ἑνὸς φέρει
ἀραβιστὶ διαγραφῆς κουφικῆς τὸ Σ α λ ἡ -
π ο ὕ λ - Ἀ λ λ ἁ χ (Θεὸς ὁ Κύριος) καὶ ἐκ-
τοῦ ἑτέρου «ὁ χαλίδης Ἀδδ ἁλ - Μέλ-
ικ.»

6') Νόμισμα ἀργυροῦν τοῦ χαλίδου Ὅσμαν, ὅπερ καλεῖται ἀραβ. χαμαϊλ ἢ κοιν. χαμαϊλ ἢ τελεσίμ. Τὸ νόμισμα τοῦτο φέρει ῥητὰ τῆς ἱερᾶς βίβλου τῶν Ὁθωμανῶν καὶ ἀναρτῶσιν αὐτὰ ἐν μοίρᾳ περιόπλου ἢ φυλάκτιον οἱ στρατιῶται ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἢ τοῦ βραχίονος αὐτῶν πρὸς ἀποδόξιν παντὸς ἀνταροῦ ἐν ὧρα πολέμου. Τὰ τοιαῦτα εἰδὶ γεγραμμένα διὰ γραφῆς σουλοῦς καὶ φέρουσι συμβολικοὺς τινὰς ἀριθμοὺς κατὰ τὸ ῥέμλ· φέρουσι δὲ ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῶν τὸ Ἐλ-χάμιδου-λαιλλὰχ ῥά-π-π-ι-λ-ά-λ-ε-μ-ν ἥτοι «δόξα τῷ Θεῷ τῷ Κυρίῳ τοῦ παντός».

γ') Νομοματόσημον ἀργυροῦν τοῦ Ἐρτογρούλ. Τοῦτο δ' ὃν ἐν σχήματι τριγώνου φέρει κουφικῇ γραφῇ τὸ «ἐν ὀνόματι τοῦ οἰκτιρμονοῦ καὶ ἐλεήμονοῦ Θεοῦ». εἶτα δὲ ἐκ τοῦ Β'. κεφαλαίου ἐδ. 39. τῆς ἱερᾶς βίβλου τό: Μὴ καλύπτετε τὴν ἀλήθειαν διὰ τοῦ πέλλου τοῦ ψευδούς· μὴ κρύπτετε τὴν ἀλήθειαν ἐν ᾧ γινώσκετε αὐτήν·» κάτωθεν δὲ τούτων τὴν λέξιν Ἐρτογρούλ ἐν ἔτει 699. ὅπισθεν δὲ τοῦτου ἐντὸς τριγώνου συμβολικά τινα σήματα· γνωστὸν δὲ τυγχάνει ὅτι ὁ Ἐρτογρούλ ὑπῆρξεν ὁ πατὴρ τοῦ Σουλτάν Ὑσμάν ἰδρυτοῦ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους. Ὁ Σουλτουρῆ Ἐφένδης, ἐπίσημος ἐπιγραμματοποιὸς τοῦ Ὀθωμαν. κράτους, ἐποίησά το τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα, ὅπερ μεταφραζόμενον ἐκ τοῦ τουρκικοῦ, ἔχει οὕτως·

66. Ἐρτογρίδης ἄρξας ἔτει τεσσαρακο-
στῷ καὶ τρίτῳ ἐν πολέμοις καὶ θριάμβοις
τὸν πατέρα ἱχνηλάτει.

Σουρουρῆς δὲ εἰς τὰ ἔπη τούτου ἐξε-
δαμαντῶθη

Ὁ Ὀσμὰν καθελὼν χώραν βασιλεύτατος ἐκράτει!

Ὁ τάφος τοῦ Ἑρτογρίδου τανῦν δώ-
ζεται ἐν τῇ κώμῃ Ἰτέα (Σοῦνγιούτ) ἐπι-
σκεπτόμενος ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν μετὰ
πολλοῦ σεβασμοῦ.

δ') Ἐτερον νόμισμα ἀργυροῦν φέρον
ἐξ ἐνός τὴν λέξιν μόνον Ἀλμανσοῦρ
κουφικοῖς γράμμασι, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου
σύμβολά τινα ἀσιατικά· τὸ νόμισμα τοῦτο
φαίνεται ὅτι ἐκόπη ὑπὸ τοῦ Ἀλμανσοῦρ
περὶ τὰ 755 χαλifu τῶν Σαρακηνῶν δια-
τελέσαντος μεγάλου προστάτου τῶν γραμ-
μάτων· ἐπ' αὐτοῦ οἱ Ἀραβες ἐκαλλιέρ-
γησαν τὰς ἑλληνικάς ἐπιστῆμας· πρῶτην
ἦδη φορὰν ἀπαντῶμεν αὐτό.

ε') "Ετερον χρυσοῦν κοπὲν ἐν Αἰγύπτῳ
τὸ 1250 ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Ἀχούπ· ἐξ
ἐνὸς φέρει κουφικῇ γραφῇ τὸ Σουλ-
τὰν Ἀχούπ μαζχάρ, νοῦρ ια-
λάχ η, ἥτοι ὁ Σουλτάν Ἀχούπ, ἀξιού-
μενος θείου φωτός. Τὸ νόμισμα τοῦτο
τυγχάνει ἐν τῶν σπανίων.

στ'), Ἐτερον νομισματοδότημον χαλκοῦν
ἐν μεγάλῳ σχήματι κοπὲν ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ
Κουλά χάν (1747) ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέ-

ρους φέρει τὸν ἥλιον ἐν προσώπῳ ἐξω-
γραφημένον, ἀρχαῖον περσικὸν σύμβολον
κατὰ τὸ ἡλιολατρικὸν σύστημα τοῦ Ζω-
ροάστρου, ὅστις ὑπῆρξε περίφημος σοφός,
νομοθέτης καὶ ιδρυτῆς τῆς Περσικῆς θρη-
σκείας, γράψας διὰφορα περὶ θρησκείας
βιβλία ἅπερ καλοῦνται Ζένδ - Ἀβέστ· ἐπὶ
τοῦ ὅπισθε δὲ μέρους κυκλοειδῶς διὰ
γραφῆς τὰ α. α. λ. ι. κ. φέρονται τὰ ἑξῆς :

“Ἰνχάν χέμεσε πούρζῃ νεϊμέτ παδά,
δοῖμ πιμγιάνη ἔχλ, δοχπετ παδά.
χέρ κές κί χουρέτ ταδμ γκουγέτ πιγιακὴν
πέρ σαχίπ ἰνταδμ ῥαχμέτ παδά :

Ἡ ἔμμετρος δὲ μετάφρασις ἐκ τοῦ περι-
κοῦ ἔχει οὕτως :

“Ἡ τράπεζ’ αὕτη πάντοτε πλησθήτω
 εὐτυχίας],
 ἔστω μεστὴ ἡδυεποῦς τέρψεως, εὐθυμίας.
 Πᾶς τις ἥδη προσελθόντα, ἐσθίεται κατὰ
 πινέτω],

Ἔλιος δὲ τῷ κατόχῳ τῆς τραπέζης προ-
λεγέτω.»

Ἔθος ὑπάρχει παρὰ τοῖς ἀρχουσι τῶν Περσῶν ἵνα ἀναρτῶσιν ἐπὶ τραπέζης τοιαῦτα νομισματόσημα, χάριν ψυχαγωγίας πρὸς ἀποδόξιν τοῦ βασκάνου ὀφθαλμοῦ φέροντα τοιοῦτους θεαλκτικούς στίχους. Τὸ ἔθος τοῦτο ἐπικρατεῖ μέχρι τοῦδε παρὰ τοῖς ἀνωτέροις ἀρχουσι τῶν Περσῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τινῶν ἀνεκδότων
ἀσιατικῶν νομισμάτων δημοσιεύοντες ἐ-
δωσαν ἄλλις.

Χρ. Παπαδόπουλος

(Πρόεδρος τοῦ ἐν Παριίῳ Αὐτ. Ἐκπαιδευτικοῦ).

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὁ γέλως δὲν εἶνε σύννηθες γνώρισμα
τῆς ιδιοσυγκρασίας τοῦ Ἑλλήνου. Γέλῳ,
ὥς ἂν τις εἰποι, ξέναις παρειαῖς.

Σπυρίδων Ζαμπέλιος

‘Ο ἄνθρωπος δὲν ζῇ μόνον με ὑψηλὰς
 ἰδέας ἢ με λαμπροὺς λόγους· τοῦ χρειά-
 ζεται καὶ ψωμί. Ἡ κοιλία ἔχει περισσό-
 τερα δικαιώματα ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, διότι
 αὐτὴ συντηρεῖ ὅλον τὸν ὀργανισμόν.

Πρίγκηψ Κροπότκιν

Ἡ ἐναντίον σου ὕβρις εἶνε στοιχεῖον
 ὑγείας· εἶνε ἀνδρικὸν σχολεῖον τὸ τῆς ἀν-
 τιθῆ· οὐκ ὀκνητοῦς τίποτε δὲν ἰσχύει τόσον
 να δὲ κρατῇ ἐν ἐλαστικότητι καὶ ῥώμῃ ὅ-
 σον ἡ κατακραυγὴ τῶν ἡλιθίων.

Zoλδ

Ἐν τῇ ὁρατῇ καλλονῇ, πάντοτε, τὸ ἀόρατον εἶναι ποῦ μᾶς ἐλκύει περισσότερο.

Mapia d'Ebner-Eschenbach

Ἡ πέννα—ἀχρεία μαμμή τοῦ πνεύματος,
 με δουδλερὰν καὶ φωνακλουδικὴν μύτην.

Περίοδος

Τίποτε δὲν ὁμοιάζει τόσον μὲ τὸν προο-
δευτικὸν ὅσον ὁ δυσηρεσθημένος.

Αιμίλιος Μπερζερό